

Arrest

nr. 141 435 van 20 maart 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 20 maart 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 12 maart 2015 houdende bevel tot terughrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MANZANZA, die loco advocaat P. TSHIMPANGILA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 maart 2015 komt verzoekster naar België. Op dezelfde dag treft de verwerende partij een beslissing tot terughrijving.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: . Betrokkene verklaarde bij haar aantreffen door de Federale Politie Luchthaven Zaventem op 12.03.2015 dat ze de intentie heeft om te huwen. Haar intentie om te huwen geeft haar echter niet automatisch het recht op verblijf. Er zijn nog geen concrete afspraken hieromtrent gemaakt. Ze heeft het Schengengrondgebied reeds bezocht van 06.11.2014 tot en met 29.12.2015 (dus voor 54 dagen) hierdoor resten er haar nog 36 dagen. De aanvraag voor huwelijk is nog niet binnen en er is nog geen trouwdatum vastgelegd. Gezien de feit dat ze niet in het bezit van een terugkeerticket kan ze niet aantonen dat zij de haar resterende periode van 36 dagen zal respecteren”.

2. Over de rechtspleging

In het verzoekschrift stelt verzoekster dat de proceduretaal in deze het Frans is.

Overeenkomstig artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) worden de beroepen behoudens wanneer de taal van de procedure bepaald is overeenkomstig artikel 51/4 van dezelfde wet voor de Raad behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten. Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging wordt gevorderd. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt, zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken. Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing door het bestuur werd genomen in het Nederlands, dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen

gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel werpt verzoekster op:

- « • *violation du principe d'une bonne administration en ce compris celui de légitime confiance ;*
- *violation du principe des droits acquis*
- *violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation des actes administratifs et de l'article 2,3 et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'entrée sur le territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement de étrangers ;*
- *Violation de l'emploi des langues en matières administratives*
- *Erreur manifeste d'appréciation*
- *Violation de l'article 8 de la CEDH*
- *Violation de l'article 165 du code civil*
- *Règlement UE 610/2013 du parlement européen »*

3.3.2.2. Het middel is onontvankelijk voor zover opgeworpen wordt “*Violation de l'emploi des langues en matières administratives*” aangezien het verzoekschrift een uitleg ontbeert van de wijze waarop dit geschonden wordt door de bestreden beslissing. Voorts is de Raad geen “*principe des droits acquis*” bekend. Verzoekster laat ook na uiteen te zetten welke bepaling van “*Règlement UE 610/2013 du parlement européen*” geschonden werd.

Deze middelonderdelen zijn dan ook prima facie onontvankelijk.

3.3.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin opgeworpen wordt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve

overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3.2.4. Kernpunt van verzoeksters betoog is dat ze zich tijdens haar vorig verblijf in België eind 2014 geïnformeerd heeft aangaande de documenten die moeten voorgelegd worden om een huwelijksaangifte te bekomen in België, dat ze vervolgens terugkeerde naar Servië om de nodige documenten te gaan halen en vervolgens terug naar België reisde om de huwelijksaangifte te bekomen en vervolgens te huwen. Verzoekster is van oordeel dat de bestreden beslissing er ten onrechte van uitgaat dat ze geen huwelijk meer kan afsluiten binnen de 36 dagen. Verzoekster verwijst in dit verband naar artikel 165 van het B.W. en betoogt dat ze binnen de 14 dagen na de huwelijksaangifte kan huwen.

3.3.2.5. De bestreden beslissing vormt een toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;”.

Het staat niet ter discussie dat voormelde bepaling ook geldt voor niet-visumplichtige vreemdelingen.

3.3.2.6. Het staat ook niet ter discussie dat verzoekster als niet-visumplichtige Servische staatsburger reeds in België verbleven heeft van 6 november 2014 tot 29 december 2014 en dat ze binnen het regime van 90 dagen verblijf binnen een periode van 180 dagen, nog 36 dagen te goed heeft voor een verblijf in België.

3.3.2.7. Verzoeksters betoog aangaande het doel van haar reis vindt prima facie steun in de stukken van het administratief dossier, meer bepaald in het verslag van de federale politie van 12 maart 2014 waarin de verklaringen van verzoekster zijn opgenomen alsook de stukken die verzoekster bij zich had. Zij had een document bij zich van de burgerlijke stand van de stad Brussel opgesteld op 17 november 2014 waarin de documenten opgesomd worden die nodig zijn voor de huwelijksaangifte. Verzoekster had onder meer in haar bezit een celibaatsattest en een geboorteakte, uitgereikt door de Servische autoriteiten, voorzien van een gelegaliseerde vertaling.

3.3.2.8. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij voortbouwt op de eigen verklaringen van verzoekster aangaande het doel van haar reis, die verzoekster tevens herhaalt in haar verzoekschrift. Verwerende partij is meer bepaald van oordeel dat verzoekster er niet in zal slagen om te huwen binnen de 36 dagen die haar nog resten om op het Belgisch grondgebied te vertoeven. Hieraan wordt dan gekoppeld dat een terugkeerticket vereist is zodat ze kan aantonen dat ze na de 36 dagen wel degelijk terugkeert naar Servië, wat verzoekster niet heeft. Dit alles zet de verwerende partij ertoe aan om de bestreden beslissing te treffen.

3.3.2.9. Artikel 63 van het B.W. luidt als volgt:

“§1. Zij die een huwelijk willen aangaan, moeten daarvan onder voorlegging van de in artikel 64 bedoelde documenten, aangifte doen bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente waar een van de aanstaande echtgenoten zijn inschrijving in het bevolkings-, vreemdelingen- of wachtregister heeft op de datum van de opmaak van de akte van aangifte.

Indien geen van de aanstaande echtgenoten een inschrijving heeft in een van de in het eerste lid bedoelde registers, of indien de actuele verblijfplaats van één van hen of beiden om gegronde redenen niet met deze inschrijving overeenstemt, kan de aangifte gebeuren bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de actuele verblijfplaats van een van de aanstaande echtgenoten.

Voor Belgen die in het buitenland verblijven en die niet zijn ingeschreven in het bevolkingsregister van een Belgische gemeente, kan de aangifte gebeuren bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente van de laatste inschrijving in het bevolkings-, vreemdelingen- of wachtregister van een van de aanstaande echtgenoten, of van de gemeente waar een bloedverwant tot en met de tweede graad van een van de aanstaande echtgenoten zijn inschrijving heeft op de datum van de opmaak van de akte, of

van de geboorteplaats van een van de aanstaande echtgenoten. Bij ontstentenis hiervan kan de aangifte gebeuren bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van Brussel.

§ 2. De aangifte gebeurt door één der aanstaande echtgenoten of door beiden.

De ambtenaar van de burgerlijke stand maakt van deze aangifte een akte op binnen een maand na de afgifte van het in artikel 64, § 1, eerste lid, bedoelde bericht van ontvangst, behalve indien hij twijfels heeft over de geldigheid of echtheid van de in artikel 64 bedoelde overgelegde documenten. In dat geval geeft hij hiervan kennis aan de aanstaande echtgenoten en spreekt hij zich ten laatste drie maanden na de afgifte van het in artikel 64, § 1, eerste lid, bedoelde bericht van ontvangst uit over de geldigheid of echtheid van de overgelegde documenten en over het opmaken van de akte. Indien hij binnen deze termijn geen beslissing heeft genomen, dient de ambtenaar van de burgerlijke stand onverwijld de akte op te maken.

Zij wordt ingeschreven in een enkel register [1 ...]1 dat op het einde van ieder jaar wordt neergelegd op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg.”

Artikel 64 van het B.W. luidt als volgt:

“Art. 64§ 1. Bij de aangifte van het huwelijk worden aan de ambtenaar van de burgerlijke stand tegen bericht van ontvangst, dat wordt afgeleverd na ontvangst van alle documenten, voor ieder der aanstaande echtgenoten de volgende documenten voorgelegd :

1° een voor eensluidend verklaard afschrift van de akte van geboorte;

2° een bewijs van identiteit;

3° een bewijs van nationaliteit;

4° een bewijs van de ongehuwde staat of van de ontbinding of nietigverklaring van het laatste voor een Belgisch ambtenaar van de burgerlijke stand voltrokken huwelijk en in voorkomend geval een bewijs van de ontbinding of de nietigverklaring van de huwelijken gesloten voor een buitenlandse overheid, tenzij ze een voor een Belgisch ambtenaar van de burgerlijke stand voltrokken huwelijk voorafgaan

5° een bewijs van de inschrijving in het bevolkings-, vreemdelingen- of wachtregister en/of een bewijs van de actuele verblijfplaats (evenals in voorkomend geval een bewijs van de gewone verblijfplaats in België sinds meer dan drie maanden);

6° in voorkomend geval, een gelegaliseerd schriftelijk bewijs uitgaande van de bij de aangifte van het huwelijk afwezige aanstaande echtgenoot, waaruit diens instemming met de aangifte blijkt;

7° ieder ander authentiek stuk waaruit blijkt dat in hoofde van de betrokkene is voldaan aan de door de wet gestelde voorwaarden om een huwelijk te mogen aangaan.

§ 2. Indien de overgelegde documenten in een vreemde taal zijn opgemaakt, kan de ambtenaar van de burgerlijke stand om een voor eensluidend verklaarde vertaling ervan verzoeken.”

Artikel 165, §1 van het B.W. luidt als volgt:

“§1 Het huwelijk mag niet worden voltrokken vóór de 14e dag na de datum van opmaak van de akte van aangifte van het huwelijk, zoals bedoeld in artikel 63”.

3.3.2.10. Uit de bovenvermelde bepalingen volgt dat het wettelijk mogelijk is om binnen een maand na de afgifte van het in artikel 64, § 1, eerste lid, bedoelde bericht van ontvangst, de huwelijksaangifte te bekomen. Verzoekster zou dus binnen de 36 dagen die haar nog resten, wetstechnisch gezien een huwelijksaangifte kunnen bekomen. Evenwel is het duidelijk dat het huwelijk ten vroegste slechts 14 dagen na de huwelijksaangifte kan afgesloten worden. Verzoekster kan prima facie dan ook niet gevolgd worden in haar betoog dat ze binnen de 36 dagen daadwerkelijk kan huwen. Bijgevolg houdt de redenering van de verwerende partij stand dat een terugkeerticket vereist is dat aantoonst dat verzoekster na 36 dagen verblijf zal terugkeren naar Servië, wat ze te dezen niet heeft, minstens wordt dit niet betwist door verzoekster.

3.3.2.11. Verzoekster verwijst tevergeefs naar de artikelen 8 en 12 van het EVRM. De vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat artikel 12 van het EVRM een recht inhoudt om te huwen maar niet op een plaats naar keuze. Enkel wanneer de huwelijksplannen concreet en ernstig zijn en niet redelijkerwijze kan worden gevraagd om het huwelijk elders te sluiten, kan een verwijdering of terugnijving in strijd zijn met artikel 12 van het EVRM. Het wordt niet aangetoond dat verzoekster niet kan trouwen met haar verloofde in Servië, daar waar de verzoekende partij ter terechtzitting meedeelt dat de verloofde ook de Servische nationaliteit heeft.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan

hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu artikel 3, eerst lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, quod in casu, is er ook geen sprake van een schending onder artikel 8 van het EVRM.

3.3.2.12. De bestreden beslissing is zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota slechts een tijdelijke maatregel en houdt geen absoluut verbod in om terug te keren naar België. Het verhindert op zich niet dat verzoekster kan huwen en vervolgens een gezinsleven leidt. Niets verhindert haar te huwen in Servië en aldaar een gezinsleven te leiden, of om de huwelijksaangifte te bekomen vanuit Servië en op termijn terug te keren naar België met het oog op het afsluiten van het huwelijk om vervolgens alhier een gezinsleven te leiden.

3.3.2.13. Aangezien verzoekster nog maar in het stadium zit van huwelijksplannen ("*projets de mariage*") en er uit het administratief dossier geen privéleven blijkt in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan ze niet de verwachting koesteren dat verwerende partij in de bestreden beslissing motiveert aangaande artikel 8 van het EVRM.

Het enig middel is prima facie, voor zover ontvankelijk, ongegrond en derhalve niet ernstig.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. EKKA